

ENERGETICKÝ REGULAČNÍ ÚŘAD

Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

Sp. zn. SLS-06308/2017-ERU
Č. j.: 06308-35/2017-ERU

V Ostravě dne 15. listopadu 2019

ROZHODNUTÍ

Energetický regulační úřad, se sídlem Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava, jako správní orgán věcně příslušný podle ustanovení § 52 odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích“), ve správním řízení vedeném pod spisovou značkou SLS-06308/2017-ERU, zahájeném na návrh společnosti Energetické centrum, s. r. o., se sídlem Otín 3, 377 01 Jindřichův Hradec, IČO: 26051818 (dále též jen „navrhovatel“), ve věci sporu o splnění peněžité povinnosti vedeného se společností OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČO: 26463318 (dále též jen „odpůrce“), podle ustanovení § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“)

rozhodl takto:

I. Návrh společnosti Energetické centrum, s. r. o., se sídlem Otín 3, 377 01 Jindřichův Hradec, IČO: 26051818, aby bylo rozhodnuto, že společnost OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 – Karlín, IČO: 26463318, je povinna zaplatit společnosti Energetické centrum, s. r. o., se sídlem Otín 3, 377 01 Jindřichův Hradec, IČO: 26051818, částku ve výši 5.254.588 Kč představující odpůrcem nevyplacenou část podpor za výrobu elektřiny zeleným bonusem na elektřinu podle ustanovení § 9 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích energie a podpory tepla zeleným bonusem na teplo podle ustanovení § 26 odst. 6 zákona o podporovaných zdrojích energie za období ode dne 1. července 2016 až dne 30. září 2016, spolu s úrokem z prodlení z této částky ode dne 8. prosince 2016 do zaplacení podle ustanovení § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., a to do tří dnů od právní moci rozhodnutí,

s e z a m í t á .

II. Návrh společnosti Energetické centrum, s. r. o., se sídlem Otín 3, 377 01 Jindřichův Hradec, IČO: 26051818, aby bylo rozhodnuto, že společnost OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 – Karlín, IČO: 26463318, je povinna zaplatit společnosti Energetické centrum, s. r. o., se sídlem Otín 3, 377 01 Jindřichův Hradec, IČO: 26051818, náklady spojené s uplatněním pohledávky podle ustanovení § 3 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., ve výši 1.200 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí,

s e z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

I.

Podstata sporu a shrnutí důvodů

Energetický regulační úřad obdržel dne 1. června 2017 návrh společnosti Energetické centrum, s. r. o., se sídlem Otín 3, 377 01 Jindřichův Hradec, IČO: 26051818, na zahájení správního řízení a vydání rozhodnutí ve věci sporu o splnění peněžité povinnosti podle zákona o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kdy jako odpůrce byla označena společnost OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČO: 26463318. Navrhovatel v rámci vylicení rozhodných skutečností uvedl, že tomuto v souladu s pravidly zákona o podporovaných zdrojích energie na základě předložených výkazů vznikl ke dni 10. listopadu 2016 nárok na vyplacení podpory na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie ve výši 17.543.000,59 Kč. Ve dnech 11. listopadu 2016 a 28. listopadu 2016 však navrhovatel od odpůrce obdržel předmětnou podporu pouze ve výši 12.288.412,59 Kč. Rozdíl mezi obdrženou a nárokovanou částkou tak činí 5.254.588 Kč.

Navrhovatel dále uvedl, že ve dnech 23. února 2015 až 3. června 2015 provedla Státní energetická inspekce kontrolu v kombinované výrobě elektřiny a tepla navrhovatele, kdy tato se týkala období celého roku 2013 a 2014. V rámci této kontroly byl vyhotoven protokol č. j. 031301615 ze dne 18. prosince 2015. Na základě námitek navrhovatele byl zpracován dodatek k výše citovanému protokolu, ze kterého vyplynulo, že došlo k porušení ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích energie, s čímž se navrhovatel neztotožňuje. K tomuto pak navrhovatel uvádí, že mu nikdy nebyla uložena žádná povinnost ve vztahu k porušení ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích energie, resp. nikdy nebylo v tomto ohledu zahájeno správní řízení o spáchání správního deliktu. Pouze odpůrce jej vyzval k opravě výkazů a k vrácení neoprávněně čerpané podpory. Navrhovatel se necítil povinen k vrácení podpory, neboť dle jeho mínění Státní energetická inspekce neoznámila operátorovi trhu, že došlo v souvislosti se spácháním správního deliktu k neoprávněnému čerpání podpory ve smyslu ustanovení § 51 zákona o podporovaných zdrojích, což bylo sděleno odpůrci. Dne 21. dubna 2016 byl odpůrcem podán návrh k Energetickému regulačnímu úřadu o rozhodnutí sporu ve věci plnění peněžitých povinností, kdy v této věci vedené pod sp. zn. SLS-04822/2016-ERU bylo vydáno rozhodnutí, které ukládalo navrhovateli povinnost uhradit odpůrci částku 5.254.588 Kč s příslušenstvím. V rámci rozhodnutí o rozkladu však došlo ke zrušení rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu a k zastavení řízení. Odpůrce na základě tvrzení, že se jedná o bezdůvodné obohacení, přistoupil v listopadu roku 2016 k tomu, že navrhovateli výše uvedenou částku započítal vůči nevyplaceným finančním prostředkům z podpory na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie. Tato skutečnost byla odpůrcem sdělena prostřednictvím písemnosti Informace o provedení zápočtu vzájemných pohledávek. Navrhovatel má za to, že institut započtení dle ustanovení § 1982 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „občanský zákoník“), nemůže být v tomto případě využit, neboť k tomuto kroku může dojít pouze tehdy, kdyby ze strany navrhovatele vznikl vůči odpůrci závazek, což se nestalo, neboť navrhovateli nikdy nevznikl u odpůrce dluh.

Co se týče kompetencí Energetického regulačního úřadu, má navrhovatel za to, že tato je v tomto případě dána na základě ustanovení § 52 zákona o podporovaných zdrojích energie, neboť nedošlo k bezdůvodnému obohacení ve smyslu ustanovení § 2991 odst. 1 občanského zákoníku, když ze strany navrhovatele nedošlo k majetkovému prospěchu plněním bez právního důvodu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jelikož podpora byla vyplacena v souladu se zákonem a nebylo vydáno žádné správní rozhodnutí, které by stanovovalo jinak včetně naplnění skutkové podstaty podle ustanovení § 51 zákona o podporovaných zdrojích energie. Odpůrce nadto není oprávněn nárokovat si bezdůvodné obohacení, neboť se nejedná fakticky o jeho příjem, ale jde primárně o finanční prostředky ze státního rozpočtu, které odpůrce jako operátor trhu pouze přerozděluje. Z tohoto důvodu není odpůrce ani oprávněn využít institutu započtení. Mezi navrhovatelem a odpůrcem se tak nejedná o soukromoprávní vztah, nýbrž odpůrce toliko vykonává kogentně uložené povinnosti výplaty podpory. Jestliže jsou tedy odpůrci předány potřebné výkazy, tento je povinen na jejich základě vyplatit příslušnou podporu, kdy není možné, aby finanční částku započítával. Případné hodnocení, zda došlo k neoprávněnému čerpání podpory, je v kompetenci orgánu státní správy nebo soudu, nikoli operátora trhu.

Ve vztahu k samotnému porušení ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích navrhovatel sděluje, že tato otázka je pro tento spor irelevantní, neboť odpůrce neměl k provedení započtení právo. Přesto k tomuto dále uvádí, že zjištění Státní energetické inspekce jsou chybná. Vyhláška č. 441/2012 Sb. není prováděcím předpisem jen k ustanovení § 24 zákona o podporovaných zdrojích, a proto je nezbytné důsledně odlišovat její ustanovení, která zde jsou za zcela jiným účelem. Navrhovatel souhlasí s tím, že s odkazem na ustanovení § 1 odst. 3 této vyhlášky je dále třeba postupovat dle jejího ustanovení § 4. Příloha č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb. pak stanovuje skutečně zvlášť výpočet pro η_{et} a η_{el} , přičemž příloha č. 18 pak odkazuje pouze na v záhlaví tabulky uvedené hodnoty minimální účinnosti η_{el} , což vyvolává značnou zmatečnost a nejistotu výkladu právního předpisu. Jazykový výklad dané vyhlášky v kombinaci s výkladem zákona není dle navrhovatele vůbec použitelný, když tento by nás pravděpodobně dovedl k situaci, že pokud v příloze č. 18 není hodnota η_{et} , není možno žádat o podporu tepla vůbec, což je v rozporu se zákonem. Je tudíž třeba hledat jiný výklad zákona, kterým podle navrhovatele je skutečnost, že pro výpočet účinnosti pro provozní podporu tepla je třeba vycházet z přílohy č. 4 odst. 3 vyhlášky č. 441/2012 Sb., což je dle jeho mínění dnes v praxi běžný postup, který je přijímán rovněž ze strany operátora trhu. Na základě výše uvedeného navrhovatel nesouhlasí s tím, že z jeho strany došlo k porušení ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích, kdy má za to, že jeho nárok na podporu za vykazované množství je oprávněný, když nadto odpůrce nikdy neuvedl žádnou pochybnost, že si nárokuje podporu, která mu nepřísluší, a proto požaduje, aby bylo rozhodnuto, že odpůrce je povinen vyplatit částku ve výši 5.254.588 Kč spolu s úrokem z prodlení a uhradit náklady řízení, a to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Písemností ze dne 13. června 2017 došlo k oznámení zahájení řízení, kdy odpůrce byl současně vyzván k podání svého vyjádření do deseti pracovních dnů, které tento podal dne 28. června 2017. V rámci tohoto odpůrce mj. uvedl, že provedenou kontrolou bylo zjištěno, že navrhovatel nesplnil v kontrolovaném období minimální účinnost užití energie danou

tabulkou uvedenou pod písm. b) v příloze č. 18 vyhlášky č. 441/2012 Sb., o stanovení minimální účinnosti užití energie při výrobě elektřiny a tepelné energie (dále též jen „vyhláška č. 441/2012 Sb.“), čímž došlo k porušení ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích. Z uvedeného protokolu dále dle odpůrce vyplývá rozdíl mezi neoprávněným vykázáním množství energie oproti skutečnému množství nahrazující měření v rozsahu: $108.933 - 3.841,24 = 105.091,76$ GJ. Neoprávněným vykázáním množství energie v tomto rozsahu byl odpůrce nucen uhradit navrhovateli částku neoprávněně čerpané podpory ve výši 5.254.588 Kč, což odpovídá zelenému bonusu ve výši 50 Kč za GJ vyrobeného tepla ve smyslu ustanovení § 26 zákona o podporovaných zdrojích. Navrhovatel byl odpůrcem vyzván k opravě údajů v systému operátora trhu a k vrácení neoprávněně čerpané podpory, na výzvu však neuhradil ničeho, toliko ve svém přípisu zpochybnil zjištění Státní energetické inspekce. Následně odmítl nárok odpůrce s tím, že jednání v rozporu s ustanovením § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích není správním deliktem, nejsou tudíž dány podmínky pro aplikaci ustanovení § 51 zákona o podporovaných zdrojích. Odpůrce k tomuto sděluje, že si je vědom, že se v daném případě nejedná o správní delikt, a není tudíž možno využít citované ustanovení, avšak dle jeho mínění je navrhovatel i tak povinen podporu vrátit v rozsahu, v jakém na ní nemá nárok v souladu se zjištěním Státní energetické inspekce, kdy aktivní legitimace odpůrce vyplývá z ustanovení § 26 odst. 6 zákona o podporovaných zdrojích energie. Následně odpůrce využil institutu započtení dle ustanovení § 1982 občanského zákoníku, když dle jeho mínění neexistuje žádné zákonné ustanovení, které by takovýto postup zapovídalo. Dále k tomuto odpůrce sděluje, že podstata výplaty podpory má povahu naplňování veřejného zájmu, tedy veřejného práva, avšak odpůrce nemá vrchnostenské postavení při vyplácení podpory, rozhoduje tak jako subjekt soukromého práva, tj. především s péčí řádného hospodáře. Samotný názor navrhovatele je tímto zpochybněn, když tento uplatňuje také úroky z prodlení a náklady, tudíž příslušenství, které je čistě soukromoprávní povahy. Odpůrce dále odkazuje na závěry Státní energetické inspekce a ohrazuje se proti uvedení části emailové komunikace s [REDAKCE] s jiným výrobcem, v rámci které se snaží vyvolat dojem, že odpůrce sdílí shodný názor při posuzování účinnosti zdroje jako navrhovatel. Nadto tuto komunikaci považuje za chráněnou ve smyslu energetického zákona, z níž není možno dovozovat závěry pro širokou veřejnost, přičemž současně došlo k účelovému zamlčení konečného sdělení, dle kterého vyplývá, že účinnost η_{et} není možno počítat podle odst. 3 přílohy č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb., nýbrž účinnost η_{el} podle odst. 2 přílohy č. 4 uvedené vyhlášky. Tuto komunikaci je nezbytné považovat navíc jen za podpůrnou, neboť odpůrce není oprávněn poskytovat výklad k legislativě. Každopádně je zřejmé, že navrhovatel nebyl v dobré víře při čerpání podpory, resp. o pochybnostech byl průběžně informován.

Na vyjádření odpůrce pak navrhovatel v prodloužené lhůtě zareagoval dne 18. srpna 2017, kdy ve svém podání zejména zopakoval, že se nedomnívá, že by došlo k bezdůvodnému obohacení, a proto není odpůrce aktivně legitimován k jeho vymáhání. K emailové komunikaci s odpůrcem navrhovatel sděluje, že se jednalo o komunikaci s dodavatelem informačních systémů, nikoli o jiného výrobce, jak tvrdí odpůrce, který spolupracuje s navrhovatelem. Navrhovatel nezamýšlel zamlčet korigování původního stanoviska odpůrce, nýbrž chtěl pouze poukázat na nejasnou legislativu, kdy dle jeho názoru si ani sám odpůrce

nebyl jistý správným výkladem předmětných ustanovení. K tomu navrhovatel dále dokládá Výkaz o výrobě tepla, kdy na předposledním řádku tabulky je uvedena „Dosažená účinnost výroby energie“ a na posledním řádku „Minimální účinnost výroby tepla nebo elektřiny a tepla“. Minimální účinnost výroby elektřiny ovšem ve výkazu uvedena není. Navrhovatel dle svého názoru postupoval v dobré víře a v souladu s dobrými mravy a na svém návrhu i nadále trvá.

Na vyjádření navrhovatele zareagoval dne 4. září 2017 odpůrce, který opakovaně uvedl, že je jako operátor trhu subjektem soukromého práva se svěřenou povinností výplaty podpory, kdy není nadán žádnou vrchnostenskou pravomocí. Ve vztahu k uplatnění § 51 zákona o podporovaných zdrojích odpůrce sděluje, že úmyslem zákonodárce jistě nebylo to, aby výrobce si byl oprávněn ponechat neoprávněně vyplacenou podporu v případě, kdy nebyl spáchán správní delikt dle citovaného zákona. Závěrem odpůrce uvádí, že nemá oprávnění k činnosti správního dozoru, ale při znalosti kontrolních zjištění k tomu příslušných správních orgánů z těchto musí vycházet, neboť v opačném případě by nepostupoval s péčí řádného hospodáře.

Energetický regulační úřad následně umožnil písemností ze dne 22. září 2017 účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci samé vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, kdy současně bylo vyjádření odpůrce zasláno navrhovateli. Své vyjádření k podkladům rozhodnutí podal pouze navrhovatel, a to dne 2. října 2017, kdy tento v podstatě odkázal na své předchozí vyjádření s tím, že setrvává na svém návrhu. Dne 22. listopadu 2017 vydal Energetický regulační úřad rozhodnutí, kterým zamítl návrh navrhovatele v celém rozsahu. Proti tomuto podal navrhovatel dne 12. prosince 2017 rozklad, ve kterém zejména namítal nemožnost provést započtení a neporušení ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích z jeho strany. Prostřednictvím rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu, č. j. 06308-28/2017-ERU, ze dne 9. října 2018 (dále též jen „rozhodnutí o rozkladu“), bylo výše citované rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání, když bylo shledáno, že nebyl dostatečně specifikován předmět sporného řízení, neboť v konečném důsledku byly posuzovány otázky nároku navrhovatele na podporu v letech 2013 až 2014, což je ovšem skutečnost, kterou navrhovatel fakticky nikdy nečinil spornou. Dále bylo posouzeno, že otázka provedení započtení pohledávky ze strany odpůrce nespadá do věcné příslušnosti Energetického regulačního úřadu. V rámci nového projednání byl Energetický regulační úřad zavázán především k tomu, aby přesněji reflektoval vymezení samotného předmětu sporného řízení.

Písemností ze dne 21. listopadu 2018 vyrozuměl Energetický regulační úřad účastníky řízení o pokračování ve správním řízení, kdy současně vyzval navrhovatele k doplnění návrhu dle výše uvedeného rozhodnutí o rozkladu. Navrhovatel dne 6. prosince 2018 podal své vyjádření, ve kterém mj. projevil nesouhlas s možností započtení ze strany odpůrce a doplnil svůj petit tak, že navrhnul, aby bylo rozhodnuto, že odpůrce je povinen uhradit navrhovateli částku ve výši 5.254.588 Kč představující odpůrcem nevyplacenou část podpor za výrobu elektřiny zeleným bonusem na elektřinu podle ustanovení § 9 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích energie a podpory tepla zeleným bonusem na teplo podle ustanovení § 26 odst. 6 zákona o podporovaných zdrojích energie za období od 1. července až 30. září 2016, spolu s úrokem z prodlení z této částky ode dne 8. prosince 2016 do zaplacení

podle ustanovení § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., a to do tří dnů od právní moci. Současně byly požadovány náklady řízení ve výši 1.200 Kč. K tomuto se dne 4. ledna 2019 vyjádřil odpůrce, který doplnil, že respektuje názor Rady Energetického regulačního úřadu vyplývající z rozhodnutí o rozkladu, a to zejména ve vztahu k uplatnění nároku za období roku 2016, kdy má dále za to, že rozhodováno by mohlo být o nároku na podporu v letech 2013 a 2014, což by vedlo k vyřešení předmětu sporu, avšak takovouto změnu svého petitu navrhovatel neuplatnil.

Energetický regulační úřad následně umožnil písemností ze dne 30. ledna 2019 účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci samé vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, kdy své vyjádření podal dne 13. února 2019 pouze navrhovatel, který v podstatě odkázal na své předchozí vyjádření s tím, že setrvává na svém nově uplatněném návrhu.

II. Posouzení věci

Co se týče příslušnosti Energetického regulačního úřadu rozhodovat předmětný spor, tak na základě ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., Občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, platí, že: „*V občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.*“. V tomto ohledu je nezbytné ze strany Energetického regulačního úřadu posoudit, zda se tedy v tomto případě jedná o takový spor, jenž by dle výše citovaného ustanovení občanského soudního řádu spadl do jeho působnosti. Předně je tak nutné z jeho strany vymezit samotný předmět sporu tak, jak byl definován navrhovatelem v samotném petitu, resp. i skutkovými okolnostmi vyplývajícími z návrhu.

K tomuto Energetický regulační úřad shrnuje, že v rámci podaného návrhu ze dne 1. června 2017 navrhovatel vedle povinnosti k úhradě nákladů řízení rovněž požadoval, aby bylo rozhodnuto že: „*Odpůrce je povinen zaplatit navrhovateli částku 5.254.588 Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky podle ustanovení § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., a to vše do tří dnů od právní moci rozhodnutí.*“. Následně v rámci rozhodnutí o rozkladu dospěla Rada Energetického regulačního úřadu k závěru, že nebyl dostatečně vymezen předmět sporného správního řízení, kdy Energetický regulační úřad byl zavázán k tomu, aby především přesněji reflektoval vymezení předmětu tohoto sporného správního řízení, aby o něm mohlo být rozhodnuto v plné šíři sporných otázek, případně měl být navrhovatel poučen ve smyslu konkretizace petitu jeho návrhu. Ve vztahu k výše uvedenému Energetický regulační úřad prostřednictvím písemnosti Vyrozumění o pokračování ve správním řízení ze dne 21. listopadu 2018 navrhovatele poučil ohledně dostatečného vymezení předmětu sporného řízení na základě ustanovení § 45 odst. 1 správního řádu, resp. ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu. Navrhovatel byl mj. informován o tom, že z návrhu musí být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá, a proto nezbytnou náležitostí návrhu na zahájení správního řízení je přesný, určitý a srozumitelný petit, neboť správní orgán musí zcela přesně vědět, o čem má jednat a rozhodnout, když nemůže účastníkům přiznat jiná práva a jiné povinnosti, než jsou navrhovány. Zároveň pokud se jedná o návrh, jímž se navrhovatel

domáhá určitého plnění, pak musí být návrh formulován tak, aby rozhodnutí bylo v případě vyhovění tomuto návrhu vykonatelné. V reakci na tuto výzvu správního orgánu navrhovatel dne 6. prosince 2018, resp. dne 13. února 2019, doplnil svůj petit tak, že navrhnul, aby bylo rozhodnuto, že: *„Odpůrce je povinen uhradit navrhovateli částku ve výši 5.254.588 Kč představující odpůrcem nevyplacenou část podpor za výrobu elektřiny zeleným bonusem na elektřinu podle ustanovení § 9 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích energie a podpory tepla zeleným bonusem na teplo podle ustanovení § 26 odst. 6 zákona o podporovaných zdrojích energie za období ode dne 1. července až dne 30. září 2016, spolu s úrokem z prodlení z této částky ode dne 8. prosince 2016 do zaplacení podle ustanovení § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., a to do tří dnů od právní moci rozhodnutí.“* V dané souvislosti opakovaně doplňuje Energetický regulační úřad vyjádření odpůrce k navrhovanému petitu ze dne 4. ledna 2019, ze kterého vyplývá, že dle jeho mínění, navrhovatelův nárok je koncipován jako nárok na podporu z roku 2016, což ovšem není předmětem sporu, neboť odpůrce nepopírá, že navrhovateli vznikl nárok na podporu za předmětné období, jako spornou skutečností je odpůrcem vnímána oprávněnost provedení zápočtu nároku na vrácení podpory čerpané v neoprávněné výši v letech 2013 a 2014, s čímž naopak navrhovatel nesouhlasí.

Ve vztahu ke kompetenci Energetického regulačního úřadu, resp. uplatněnému petitu, Energetický regulační úřad dále konstatuje následující. Prostřednictvím rozhodnutí o rozkladu byl Energetický regulační úřad zavázán k tomu, aby se více zabýval samotným předmětem sporného řízení, tj. otázkou, o čem má vlastně správní orgán vůbec rozhodovat. V tomto smyslu je potom nutné zohlednit nejen samotný petit, v němž je navrhovatelem vyjádřeno znění výroku požadovaného rozhodnutí, nýbrž také skutkové okolnosti vyplývající z návrhu. Musí být tak patrné, čeho se navrhovatel domáhá a z jakých důvodů. Rada v rozhodnutí o rozkladu v podstatě definovala tři možné způsoby uplatnění nároku, kdy navrhovatel může návrh formulovat za prvé tak, že mu za určité období v roce 2016 přísluší podpora v určité výši, za druhé by se mohl domáhat splnění podpory za roky 2013 a 2014 ve vztahu k provedení zápočtu a za třetí by bylo možno předmět sporného řízení vymezit tak, že by byl uplatněn kumulativně za obě sporná období. Jak již bylo zmíněno výše, navrhovatel upravil na výzvu Energetického regulačního úřadu svůj návrh (petit) ve smyslu závěrů vyplývajících z rozhodnutí o rozkladu, kdy z jeho znění lze nyní jednoznačně dovodit, že tento se domáhá vyplacení podpory skutečně za období ode dne 1. července až dne 30. září 2016, kdy tedy navrhovatel využil prvního možného způsobu formulace petitu nastíněného v rozhodnutí o rozkladu. Z vylíčení skutkových okolností potom vyplynulo, že za období ode dne 1. července až dne 30. září 2016 byla navrhovateli podpora, která měla být vyplacena, zkrácena o částku, která dle mínění odpůrce byla v roce 2013 a 2014 vyplacena neprávem, a to prostřednictvím zápočtu provedení odpůrcem. S ohledem na výše uvedené je zjevné, že navrhovatel nepožadoval, aby bylo rozhodováno o tom, zda měl nárok na podporu v letech 2013 a 2014, resp. zda se za toto období jedná o neoprávněnou podporu, nýbrž měl zájem rozhodnout o vyplacení určité částky vztahující se k roku 2016, kdy čistě napadá zákonnost uplatnění institutu zápočtu ze strany odpůrce. Tedy otázka, čeho se navrhovatel domáhá, byla zodpovězena v rámci doplnění návrhu dne 6. prosince 2018, resp. dne 13. února 2019, kdy je zjevné, že tento požadoval prokazatelně rozhodnout o zaplacení

částky představující část podpory za období ode dne 1. července až dne 30. září 2016. Také druhá otázka, a to z jakých důvodů se svého nároku navrhovatel domáhá, vyplývá z návrhu a jednotlivých vyjádření navrhovatele, kdy tento jako důvod uvádí zejména neoprávněnost provedení zápočtu, nemožnost aplikace ustanovení § 51 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích a správnost interpretace vyhlášky č. 441/2012 Sb. K tomuto je potom možno uzavřít, že mezi účastníky řízení nepanuje spor ve věci samotného zákonného nároku na podporu za období ode dne 1. července až dne 30. září 2016, kdy ani jedna ze stran nepopírá, že nárok na podporu za dané období vznikl, sporné strany se pouze neshodují ve způsobu splnění tohoto nároku (závazku odpůrce), a to konkrétně v tom, že odpůrce uplatnil ze své strany započtení.

Z výše uvedeného je zjevné, že nárok je ve své podstatě koncipován jako spor obecně se týkající nároku na podporu, kdy podle ustanovení § 17 odst. 7 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů mj. platí, že Energetický regulační úřad rozhoduje spory týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů nebo elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla, elektřiny vyrobené z druhotných energetických zdrojů nebo tepla z obnovitelných zdrojů. Speciální úprava rozhodovací pravomoci Energetického regulačního úřadu pro oblast podporovaných zdrojů je potom dána zákonem o podporovaných zdrojích, a to konkrétně jeho ustanovením § 52. Podle ustanovení § 52 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích rozhoduje Energetický regulační úřad spory týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z druhotných zdrojů nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla a podpory tepla. Podle odst. 2 téhož ustanovení Energetický regulační úřad rozhoduje další spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na základě tohoto zákona nebo o povinnosti vrácení neoprávněně čerpané podpory podle ustanovení § 51 zákona o podporovaných zdrojích. Z výše uvedeného tak plyne, že v odst. 1 citovaného ustanovení zákona o podporovaných zdrojích je obsažena velmi široce vymezena působnost Energetického regulačního úřadu, která vztahuje předmět řízení k jakémukoli sporu týkajícímu se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů bez jakéhokoli omezení, ať např. obecným výčtem subjektů, na jejichž spor by uvedená kompetence dopadala či jinou věcnou konkretizací. S ohledem na věcnou působnost zákona o podporovaných zdrojích, který neupravuje pouze podmínky pro přiznání a uplatňování podpory, nýbrž i rámec jejího financování, je patrné, že i spory týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, z druhotných zdrojů nebo z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla a podpory tepla nutně musí být chápány mnohem širěji - tedy i jako spory, které vznikají právě při realizaci financování podpory. Zároveň při porovnání odst. 1 a odst. 2 ustanovení § 52 zákona o podporovaných zdrojích je zřejmé, že tím, že má Energetický regulační úřad rozhodovat rovněž další spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na základě tohoto zákona, bylo evidentně snahou zákonodárce výslovně postihnout typy sporů, v rámci kterých se např. někdo domáhá výplaty podpory v určité výši podle zákona o podporovaných zdrojích.

V tomto ohledu lze uzavřít, že předmět řízení vymezil navrhovatel ve smyslu ustanovení § 141 odst. 2 správního řádu, resp. ustanovení § 45 správního řádu, a o tomto je

tedy Energetický regulační úřad povinen věcně rozhodnout. Energetický regulační úřad je tak věcně příslušný rozhodovat předmětný spor mezi navrhovatelem a odpůrcem ve smyslu ustanovení § 52 odst. 2 zákona o podporovaných zdrojích, jelikož jeho předmětem je dle doplněného návrhu navrhovatele požadavek na zaplacení podpory za vyrobenou elektřinu, resp. splnění peněžité povinnosti uložené zákonem jako části podpory za výrobu elektřiny zeleným bonusem na elektřinu podle ustanovení § 9 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích energie a podpory tepla zeleným bonusem na teplo podle ustanovení § 26 odst. 6 zákona o podporovaných zdrojích energie, a to konkrétně částky ve výši 5.254.588 Kč s příslušenstvím.

V projednávaném sporu lze bez dalšího shledat, že navrhovatel je mj. držitelem licence č. 310203718 na výrobu tepelné energie, kdy tento je provozovatelem výroby tepla s podporou výroby tepla z biomasy. Odpůrce je držitelem licence na činnost operátora trhu, kdy z tohoto titulu je rovněž subjektem pověřeným k administraci systému výplaty podpory podle zákona o podporovaných zdrojích. Podle ustanovení § 141 odst. 2 jsou účastníky sporného správního řízení navrhovatel a odpůrce, kdy navrhovatelem je ten, kdo podal návrh na zahájení správního řízení a odpůrcem ten, kdo byl takto označen navrhovatelem. Věcně legitimovány jsou osoby, které jsou podle hmotného práva nositelem tvrzeného práva (aktivní legitimace) nebo nositelem tvrzené povinnosti (pasivní legitimace). Ve vztahu k výše uvedenému je možno konstatovat, že se v případě obou účastníků řízení jedná o subjekty, které jsou věcně legitimované.

Jestliže se tedy navrhovatel v rámci tohoto sporného správního řízení s odpůrcem domáhal splnění určité peněžité povinnosti, která byla představována částí nároku na podporu za období ode dne 1. července až dne 30. září 2016, je nutno shodně s rozhodnutím o rozkladu konstatovat, že v otázce takového nároku nepanuje žádný spor mezi navrhovatelem a odpůrcem. K tomu je možno konstatovat, že sám odpůrce několikrát uvedl, že právo navrhovatele na podporu za předmětné období a její výplatu v žádném ohledu nezpochybňuje, toto dle jeho názoru vzniklo, avšak svou povinnost si odpůrce splnil dle svého mínění prostřednictvím provedeného započtení. Lze shrnout, že obě strany sporu jsou ve vzájemném konsensu, že navrhovatel splnil podmínky pro vyplacení podpory za období ode dne 1. července až dne 30. září 2016, kdy ovšem odpůrce jako subjekt povinný k vyplacení podpory tuto svou povinnost dle svého tvrzení splnil prostřednictvím uplatnění institutu započtení. Jelikož tak mezi účastníky řízení nepanuje spor o nárok na podporu za výše uvedené období, nýbrž toliko navrhovatel nesouhlasí se způsobem splnění povinnosti ze strany odpůrce, nezbyvá Energetickému regulačnímu úřadu dále se zabývat samotnou otázkou započtení.

Ve vztahu k započtení Energetický regulační úřad poukazuje na rozhodnutí o rozkladu, v rámci kterého byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí, resp. jeho odůvodnění, vysloven závěr, že do jeho věcné působnosti nespádá meritorní posuzování platnosti účinků soukromoprávních úkonů, konkrétně v daném případě započtení ve smyslu ustanovení § 1982 občanského zákoníku. Závěr, zda započtení bylo provedeno v souladu se zákonem a způsobilo předpokládané právní následky ve smyslu zániku závazků, tedy otázkou kterou se původně Energetický regulační úřad v napadeném rozhodnutí zabýval, by tedy dle Rady Energetického regulačního úřadu musel vyslovit toliko obecný soud. K tomu Energetický

regulační úřad doplňuje, že ve smyslu ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, je správní orgán při novém projednání věci vázán právním názorem druhoinstančního správního orgánu, který byl vysloven v odůvodnění jeho rozhodnutí, kterým bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena, kdy tedy při novém projednání Energetický regulační úřad by měl být povinen respektovat závěry plynoucí z rozhodnutí o rozkladu. V dané souvislosti potom Energetický regulační úřad poukazuje na rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 3. září 2019 pod č. j. 04672-27/2018-ERU, prostřednictvím kterého bylo rozhodováno o rozkladu v prakticky obdobné věci. V posuzovaném případě se taktéž jednalo o spor o splnění peněžité povinnosti na základě ustanovení § 52 odst. 2 zákona o podporovaných zdrojích, kdy ze strany odpůrce, kterým byl mimochodem stejný subjekt jako v tomto sporu, došlo rovněž k započtení částky, která měla být vyplacena v souvislosti s nárokem na podporu za určité období, jako pohledávky vzniklé dle mínění odpůrce v souvislosti s neoprávněně vyplacenou podporou v minulosti. Ve výše citovaném rozhodnutí Rada Energetického regulačního úřadu mj. uvedla, že si je vědoma do jisté míry odlišných závěrů vyslovených v rozhodnutí o rozkladu č. j. 06308-28/2017-ERU, nicméně vzhledem k teprve v té době vznikající judikatuře Nejvyššího soudu v otázce jistoty a určitosti pohledávek způsobilých k započtení je třeba argumentaci v uvedeném rozhodnutí obsaženou považovat za částečně překonanou. V tomto smyslu Rada Energetického regulačního úřadu současně upřesnila i otázku věcné příslušnosti k rozhodování o splnění podmínek započtení tak, že v situaci, kdy je námitka započtení posuzována za účelem zjištění, zda navrhovatelem požadovaná platební povinnost vůbec existuje a tato souvisí s problematikou podpory, resp. jinak je zde daná pravomoc Energetického regulačního úřadu dle ustanovení § 52 zákona o podporovaných zdrojích, je nutno se touto otázkou zabývat jako esenciální obsahovou náležitostí sporu o podporu či sporu o splnění peněžité povinnosti dle zákona o podporovaných zdrojích. Pouze ve chvíli, kdy by pohledávka, která by měla být předmětem započtení, neměla původ v zákoně o podporovaných zdrojích, tedy taková, která by se dostala mimo pravomoc Energetického regulačního úřadu, pak by se tento správní orgán námitkou započtení zabývat nemohl.

Jelikož je zjevné, že navrhovatel požaduje zaplacení částky představující podporu a odpůrce namítá započtení pohledávkou, která představuje vrácení neoprávněně čerpané podpory jakožto bezdůvodného obohacení, má Energetický regulační úřad za to, že v souladu s rozhodnutím Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 3. září 2019 pod č. j. 04672-27/2018-ERU, je správním orgánem věcně příslušným posuzovat splnění zákonných podmínek započtení, přičemž se nejedná o meritorní rozhodování, nýbrž jde o nezbytnou součást rozhodování sporu o podporu. S ohledem na skutečnost, že sama Rada Energetického regulačního úřadu považuje své závěry vyslovené v rozhodnutí o rozkladu za překonané, domnívá se Energetický regulační úřad, že by v daném případě měl respektovat více právní názory Rady Energetického regulačního úřadu uplatněné v novějším rozhodnutí o rozkladu ze dne 3. září 2019, č. j. 04672-27/2018-ERU, i přestože by z jeho strany tak mohlo dojít k porušení ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. V dané souvislosti odkazuje Energetický regulační úřad dále na zásadu uplatněnou v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, dle které je správní orgán povinen dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování

skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Jelikož se v posuzovaném sporu jedná o skutkově shodný případ jako u sporu, který byl veden pod sp. zn. SLS-04672/2018-ERU, a tento byl již pravomocně ukončen, kdy současně rovněž jeden z účastníků řízení je totožný, dospěl Energetický regulační úřad k závěru, že je nezbytné aplikovat výše zmíněnou zásadu legitimního očekávání, neboť v opačném případě by jistě vznikl zcela neodůvodněný rozdíl v rozhodování správního orgánu v rámci sporných správních řízení.

Dále lze konstatovat, že odpůrce má za to, že navrhovatel neoprávněně čerpal podporu ve výši 5.254.588 Kč, když v souvislosti s nesprávnou aplikací vyhlášky č. 441/2012 Sb., nesprávně vykazoval množství energie, v důsledku čehož nesplnil podmínky nezbytné pro nárok na provozní podporu tepla dle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích. V důsledku tohoto navrhovateli byla v předmětné době (ode dne 1. ledna 2013 do dne 31. prosince 2014) podpora vyplacena ve výši, která mu nenáležela, a proto odpůrce provedl dle svého názoru zcela legitimní započtení ve vztahu k podpoře, která měla být z jeho strany navrhovateli vyplacena. Odpůrce tedy dle svého tvrzení využil institutu započtení, a to na základě ustanovení § 1982 občanského zákoníku. Přestože také z rozhodnutí o rozkladu, resp. rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu o rozkladu ze dne 3. září 2019, č. j. 04672-27/2018-ERU, se jeví, že by otázka započtení měla být posuzována toliko ve smyslu výše citovaného ustanovení občanského zákoníku, má Energetický regulační úřad za to, že s ohledem na předmětnou dobu je nutno vycházet také z ustanovení § 580 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., Občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, tedy tzv. „starého občanského zákoníku“ (dále též jen „starý občanský zákoník“. K tomu potom Energetický regulační úřad odkazuje např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 20. února 2019, sp. zn. 26 Cdo 4795/2017, v rámci kterého bylo vyslovena právní věta, že: *„Pro způsobilost pohledávek k započtení řídicích se různými právními úpravami (jedna pohledávka právní úpravou účinnou do 31. 12. 2013 a druhá pohledávka právní úpravou účinnou od 1. 1. 2014), je vždy rozhodná právní úprava týkající se dané pohledávky.“* Z uvedeného rozhodnutí dále vyplývá, že: *„Nejvyšší soud se v rozsudku ze dne 18. 4. 2018, sp. zn. 32 Cdo 5234/2016 (který byl na zasedání občanskoprávního a obchodního kolegia dne 13. 2. 2019 schválen k publikaci ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek), zabýval výkladem § 3028 odst. 3 věty první o. z. při započtení pohledávek, a to v situaci, kdy vzájemné pohledávky (cena díla a smluvní pokuta) byly založené smlouvou uzavřenou za účinnosti předcházejících právních předpisů (tj. do 31. 12. 2013), kompenzační jednání však bylo učiněno až za účinnosti o. z. (tedy až po dni 31. 12. 2013), a dospěl k závěru, že pro způsobilost pohledávek k započtení je v takovém případě rozhodná právní úprava, kterou se řídí smlouvou založený závazkový poměr, z něhož pohledávka vznikla. Pro určení právního režimu, jemuž podléhá určitá pohledávka, není v koncepci § 3028 odst. 3 věty první o. z. rozhodné, kdy tato pohledávka vznikla (ve smyslu kdy věřiteli vzniklo bezprostřední, nepodmíněné právo na plnění), nýbrž kdy vznikl právní poměr (právní vztah), z něhož tato pohledávka vznikla. Za určující vodítko při výkladu přechodných ustanovení (pro určení právního režimu rozhodného pro způsobilost pohledávek ze smluv k započtení) považoval princip právní jistoty a ochrany důvěry v právo. Pro způsobilost pohledávek ze smluv k započtení (ve vztahu k právnímu jednání započtení učiněnému po 31. 12. 2013) musí být*

proto rozhodná právní úprava, která na smluvní strany dopadala v době, kdy uzavíraly smlouvu, z níž pohledávka vznikla. Kompenzabilita je jednou z podstatných vlastností, která charakterizuje pohledávku, a dodatečná, smluvními stranami nepředvídatelná změna předpokladů započitatelnosti smluvených pohledávek by byla zjevně neproporcionálním zásahem do legitimní důvěry smluvních stran ve stabilitu právního řádu.“ Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že je v tomto případě nezbytné aplikovat jak starý občanský zákoník tak rovněž nový občanský zákoník.

Z ustanovení § 580 starého občanského zákoníku se podává, že: „Mají-li věřitel a dlužník vzájemné pohledávky, jejichž plnění je stejného druhu, zaniknou započtením, pokud se vzájemně kryjí, jestliže některý z účastníků učiní vůči druhému projev směřující k započtení. Zánik nastane okamžikem, kdy se setkaly pohledávky způsobilé k započtení.“ Z ustanovení § 1982 občanského zákoníku odst. 1 a odst. 2 občanského zákoníku potom plyne, že: „Dluží-li si strany vzájemně plnění stejného druhu, může každá z nich prohlásit vůči druhé straně, že svoji pohledávku započítává proti pohledávce druhé strany. K započtení lze přistoupit, jakmile straně vznikne právo požadovat uspokojení vlastní pohledávky a plnit svůj vlastní dluh.“ a „Započtením se obě pohledávky ruší v rozsahu, v jakém se vzájemně kryjí; nekryjí-li se zcela, započte se pohledávka obdobně jako při splnění. Tyto účinky nastávají k okamžiku, kdy se obě pohledávky staly způsobilými k započtení.“ Započtení je tedy institutem soukromého práva, který řeší dvě vzájemné pohledávky prostřednictvím zúčtování, avšak musí se jednat o pohledávky způsobilé k započtení, kdy z ustanovení § 581 starého občanského zákoníku dále vyplývá, že započtení není přípustné proti pohledávce na náhradu škody způsobené na zdraví, ledaže by šlo o vzájemnou pohledávku na náhradu škody téhož druhu, proti pohledávkám, které nelze postihnout výkonem rozhodnutí, proti pohledávkám promlčeným, proti pohledávkám, kterých se nelze domáhat u soudu a proti pohledávkám z vkladů. Proti splatné pohledávce nelze započíst pohledávku, která ještě není splatná. Ve smyslu ustanovení § 1987 odst. 1 a 2 občanského zákoníku potom platí, že: „K započtení jsou způsobilé pohledávky, které lze uplatnit před soudem.“ a že: „Pohledávka nejistá nebo neurčitá k započtení způsobilá není.“ Z rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 12. ledna 2016, sp. zn. 32 Cdo 947/2015 potom vyplývá, že: „Mezi základní předpoklady započtení patří vzájemnost pohledávek, stejný druh plnění, způsobilost pohledávek k započtení a právní úkon směřující k započtení. K zániku závazku započtením nedochází automaticky, jakmile se pohledávky setkaly, ale teprve na základě kompenzačního projevu jednoho z účastníků adresovaného druhému účastníku. Forma pro tento právní úkon není zákonem stanovena, postačuje tedy i ústní projev. Z jeho obsahu musí být zřejmé, jaká pohledávka a v jaké výši se uplatňuje k započtení proti pohledávce druhého účastníka.“, kdy tyto závěry lze s ohledem na výše zmíněná zákonná ustanovení vztáhnout jak na pohledávky vzniklé do konce roku 2013 tak také na pohledávky vzniklé od počátku roku 2014. Započtením lze tedy obecně dosáhnout zániku alespoň dvou vzájemných pohledávek stejného druhu, kdy se může potom jednat o jednostranné započtení či dvoustranné započtení. V daném případě by tak zjevně bylo možno uvažovat toliko o jednostranném jednání (započtení) odpůrce, kdy tento by prostřednictvím svého právního jednání musel prohlásit, že svou pohledávku započítává ve vztahu k pohledávce navrhovatele, přičemž by se dále muselo jednat o pohledávky

způsobilé k započtení.

Energetický regulační úřad je tak povinen ve vztahu k otázce možného započtení pohledávek nejprve zkoumat vzájemnost a druh pohledávek, zda a popř. kdy odpůrce učinil kompenzační projev vůči navrhovateli, a pokud ano, zda byly splněny podmínky tzv. kompenzability, tedy podmínky způsobilosti k započtení, a to především s ohledem na již výše citovaná ustanovení obou právních předpisů. Obdobný závěr vyplývá rovněž z rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 3. září 2019 pod č. j. 04672-27/2018-ERU, dle kterého je Energetický regulační úřad povinen předně se zabývat tím, zda byly splněny zákonné podmínky započtení, a to učinění kompenzačního projevu, resp. jeho náležitostí, a případně následně samotnou způsobilostí pohledávek k započtení. Současně je možno v této věci odkázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. září 2018, sp. zn. 33 Cdo 4967/2017, ze kterého se podává, že: *„Na rozdíl od pasivně započítávané pohledávky, která v době mezi okamžikem, k němuž má nastat účinek započtení a okamžikem, kdy je započtení realizováno, musí být splnitelná, je jedním z předpokladů započtení na straně aktivně započítávané pohledávky, jejíž věřitel provádí kompenzační úkon (prohlášení započtení), její vymahatelnost (§ 1987 odst. 1 o. z.). Součástí vymahatelnosti je – mimo jiné – splatnost pohledávky (nesplatné pohledávky nelze uplatnit před soudem). Zánik pohledávek nastává se zpětnou účinností (ex tunc) k okamžiku, kdy jsou všechny předpoklady kompenzability splněny u pohledávky, u které nastaly později. Účinky započtení je třeba vyvolat právním jednáním, tj. prohlášením o započtení vůči druhé straně (§ 1982 odst. 1 o. z.). Okamžiku, kdy věřitel aktivně započítávané pohledávky učiní prohlášení o započtení (kompenzační úkon), musí předcházet rozhodný okamžik způsobilosti pohledávek k započtení (aktivně započítávaná pohledávka musí být splatná před kompenzačním úkonem).“*

Vzájemnost pohledávek je možno charakterizovat tak, že se musí jednat o dva závazky mezi stejnými subjekty, kdy věřitel jedné pohledávky je zároveň dlužníkem druhé a naopak, což v daném případě bylo splněno. V této souvislosti není rozhodné, že jedna ze stran pohledávku popírá – blíže viz níže citované rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 24. září 2013, sp. zn. 33 Cdo 3787/2011, ze kterého plyne, že započítat lze vedle judikátních pohledávek také pohledávky, o kterých je řízení teprve vedeno, nebo jsou dlužníkem popírány. Takovéto mínění zastává rovněž Rada Energetického regulačního úřadu v rozhodnutí ze dne 3. září 2019 pod č. j. 04672-27/2018-ERU, v rámci kterého vyslovila mj. názor, že se nelze ztotožnit s přístupem, dle kterého by bylo možno přistoupit k započtení jen při shodné vůli dotčených stran, resp. s odkazem na judikaturu soudů bylo konstatováno, že: *„započtením může dojít k faktickému vymožení pohledávky, a to i bez souhlasu protistrany, či dokonce proti její vůli“*. Současně lze zhodnotit, že se jedná plnění stejného druhu, neboť se u obou pohledávek jedná zcela zjevně o plnění finanční povahy.

Co se pak týče další podmínky – učinění kompenzačního projevu ze strany odpůrce, má Energetický regulační úřad za to, že také tato byla splněna. Dle rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 24. září 2013, sp. zn. 33 Cdo 3787/2011, platí, že: *„Započtení (kompenzace) je způsob zániku vzájemně se kryjících pohledávek věřitele a dlužníka. K základním předpokladům zániku závazků tímto způsobem patří právní úkon směřující k započtení; závazky nezanikají automaticky, jakmile se pohledávky setkají, ale teprve - pomíneme-li dohodu o započtení - na základě kompenzačního projevu jednoho z účastníků*

adresovaného druhému účastníku. Formu jednostranného právního úkonu směřujícího k započtení pohledávky občanský zákoník nepředepisuje, ovšem z jeho obsahu (byť ústního) musí být zřejmé, jaká pohledávka a v jaké výši se uplatňuje k započtení proti pohledávce druhého účastníka. Žalovaný může započíst jak judikátní pohledávku, tak i pohledávku, o níž dosud probíhá jiné řízení, jakož i pohledávku, kterou žalobce (dlužník) co do základu popírá. Kompenzační projev může nositel vzájemné pohledávky (žalovaný) učinit před zahájením řízení nebo až po podání žaloby, tedy v době, kdy probíhá občanské soudní řízení. V průběhu řízení lze právní úkon směřující k započtení provést přímo vůči žalobci nebo podáním, ústně při jednání či jiném soudním roku vůči soudu s tím, že jeho účinnost nastane, jakmile se žalobce o něm v řízení dozví. Započtení své pohledávky proti pohledávce uplatněné žalobou, které bylo učiněno mimo řízení, se však žalovaný musí v jeho průběhu dovolat.“ K tomuto Energetický regulační úřad dále uvádí, že odpůrce dne 10. listopadu 2016 zaslal navrhovateli písemnost nazvanou Informace o provedeném zápočtu vzájemných pohledávek, ze které se podává, že s ohledem na provedenou kontrolu Státní energetickou inspekcí byl vystaven opravný doklad o výplatě podpory č. 830000012291 za období ode dne 1. ledna 2013 do dne 31. prosince 2014, na základě kterého tak odpůrci vznikla vůči navrhovateli pohledávka ve výši 5.254.588 Kč. Odpůrce zároveň uvedl, že eviduje vůči navrhovateli závazek ve výši 17.543.000,59 Kč, a proto přistoupil k uvedenému dni k zápočtu vzájemných pohledávek ve smyslu ustanovení § 1982 občanského zákoníku, kdy další závazky budou odpůrcem uhrazeny v daných termínech splatnosti. Současně s tímto byl zaslán Přehled vzájemných pohledávek. S výše uvedenou písemností byl navrhovatel prokazatelně seznámen, kdy na tuto reagoval dne 6. prosince 2016 přípisem, v rámci kterého vyslovil svůj nesouhlas s provedeným započtením. S ohledem na zmíněné lze dovodit, že odpůrce učinil platný právní úkon (hmotněprávní kompenzační projev), který adresoval navrhovateli, kdy z jeho obsahu bylo zřejmé, o jaké pohledávky, které jsou předmětem vzájemného započtení, se fakticky jedná.

Konečně je nezbytné se ze strany Energetického regulačního úřadu vypořádat s tím, zda byla splněna podmínka způsobilosti pohledávek započtení (tzv. kompenzabilita), a to pochopitelně jak ve vztahu k právní úpravě vycházející ze starého občanského zákoníku, tak rovněž k právní úpravě vycházející z nového občanského zákoníku, a dále také zejména zda se nejedná o pohledávky nejisté nebo neurčité ve smyslu ustanovení § 1987 odst. 2 občanského zákoníku. V tomto ohledu je možno konstatovat, že ve smyslu ustanovení § 581 starého občanského zákoníku a § 1987 občanského zákoníku lze pohledávky považovat za způsobilé k započtení, když obě pohledávky neodporují dikci uvedené v citovaných ustanoveních, když se nejedná o pohledávky, které by byly vyloučeny k započtení. K tomuto Energetický regulační úřad dále doplňuje, že, jak již bylo zmíněno výše, k započtení může dojít také bez souhlasu druhé strany, resp. také proti její vůli, kdy se současně může jednat také o pohledávku, které není likvidní, tedy není prozatím určena, kdy k jejímu zjištění je třeba dalších postupů či dokazování. Ve vztahu k jistotě a neurčitosti pohledávky ve smyslu ustanovení § 1987 odst. 2 občanského zákoníku Energetický regulační úřad odkazuje předně na již výše citované na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 20. února 2019, sp. zn. 26 Cdo 4795/2017, v rámci kterého bylo uvedeno, že: „*Stejná výkladová pravidla, jež použil Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. 32 Cdo 5234/2016, je třeba aplikovat i pro určení*

právního režimu pro způsobilost vzájemných pohledávek k započtení podléhajících různým právním úpravám. Má-li být zachován princip právní jistoty a ochrany důvěry v právo, musí být pro způsobilost pohledávek řídicích se různými právními úpravami (před a po 1. 1. 2014) k započtení rozhodná právní úprava, kterou se daná pohledávka řídí. Tedy způsobilost pohledávky, pro niž platí právní úprava do 31. 12. 2013 (obč. zák., zákon č. 116/1990 Sb., apod.), se bude řídit právní úpravou účinnou do 31. 12. 2013, způsobilost pohledávky, pro niž platí právní úprava účinná od 1. 1. 2014, se bude řídit o. z. (§ 1982 a násl.). Nedojde tak ke změně předpokladů započitatelnosti pohledávek, s nimiž při jejich vzniku počítal (musel počítat) dlužník i věřitel (např. pohledávka řídicí se obč. zák. tak nebude nezpůsobilá k započtení jen proto, že je případně nejistá či neurčitá, neboť na ni § 1987 odst. 2 o. z. vůbec nedopadá). ... Pro kompenzabilitu pohledávek z první a druhé kompenzační námitky řídicí se právní úpravou účinnou do 31. 12. 2013 tedy není významné (jak se domníval odvolací soud), zda jde o pohledávky nejisté či neurčité ve smyslu § 1987 odst. 2 o. z.“ Z uvedeného je tak zřejmé, že jistotu a neurčitost je nezbytné, resp. je možno, posuzovat toliko u pohledávek řídicích se novým občanským zákoníkem, i když s ohledem na charakter pohledávky odpůrce, lze zhodnotit, že posuzování pohledávky z roku 2013 a pohledávky z roku ve smyslu výše uvedeného by bylo zcela totožné (viz níže). Jistotu či neurčitost pohledávky je potom nutno spatřovat zejména v tom, jak obtížné by bylo zjišťování její existence a výše, aby nebyla poškozována práva věřitele, který se domáhá přiznání vlastní (hlavní) pohledávky. Energetický regulační úřad je tak povinen zkoumat, zda je existence pohledávky odpůrce a její výše obtížně prokazatelná, a to na úkor práv navrhovatele. Takovéto závěry rovněž vyplývají např. z rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 1. října 2018, sp. zn. 28 Cdo 5711/2017, dle kterého mj. platí: „Lze-li očekávat, že by námitka započtení vnesená podle § 98, věty druhé, o. s. ř. s ohledem na obtížnost zjišťování existence a výše započítávané pohledávky nepřiměřeně prodlužovala řízení o pohledávce uplatněné žalobou, je možné konstatovat nekompenzabilitu započítávané pohledávky pro nejistotu a neurčitost ... Současně však nelze daný nástroj aplikovat způsobem, který by žalovaného zcela zbavoval námitky započtení jako zákonem předvídané procesní obrany. V tomto světle se postup odvolacího soudu při nakládání s § 1987 odst. 2 o. z. v řešené věci jeví poněkud excesivním. Nebylo by správné, aby na základě citovaného ustanovení mohl soud odhlédnout od jakékoli vzájemné pohledávky žalovaného dlužníka, pokud proti ní žalující věřitel uplatní racionální argumentaci, neboť tím není řízení o žalobou uplatněné pohledávce bez dalšího zdržováno. Za nejistou a neurčitou ve smyslu § 1987 odst. 2 o. z. není pohledávku uplatněnou k započtení podle § 98, věty druhé, o. s. ř. povětšinou namíste označit, pakliže pochybnosti o její existenci vyvolává toliko spornost právní kvalifikace, nikoli problematičnost zjišťování skutkových předpokladů jejího vzniku.“ Pohledávka, která je určena k započtení, tedy musí být nepochybná, kdy její zjišťování nesmí neúměrně prodlužovat a komplikovat řízení o hlavní pohledávce věřitele ve smyslu poškozování jeho práv.

Ve vztahu k samotné částce, která byla předmětem započtení, resp. k nárokované částce, odkazuje potom Energetický regulační úřad na své předcházející rozhodnutí v předmětné věci ze dne 28. listopadu 2017, č. j. 06308-13/2017-ERU, ze kterého vyplývá následující. Dle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích platí, že: „*Provozní podpora tepla se vztahuje na teplo vyrobené z podporované biomasy, pro kterou je stanovena*

*podpora elektřiny podle § 4 odst. 5 písm. a), z biokapalin splňujících kritéria udržitelnosti stanovená prováděcím právním předpisem ve výrobnách tepla se jmenovitým tepelným výkonem vyšším než 200 kW nebo z geotermální energie v zařízeních se jmenovitým tepelným výkonem vyšším než 200 kW dodané do rozvodného tepelného zařízení soustavy zásobování tepelnou energií z výroben tepla, které jsou umístěné na území České republiky a které splňují minimální účinnost užití energie stanovenou prováděcím právním předpisem.“. S ohledem na uvedené bylo v daném případě nezbytné splnit podmínku výroby tepla z podporované biomasy dle citovaného ustanovení z výroben, které jsou na území České republiky a které současně splňují minimální účinnost užití energie dle vyhlášky č. 441/2012 Sb. V tomto prováděcím předpise je stanovena jak minimální účinnost užití energie při výrobě elektřiny a tepelné energie pro určené výroby včetně minimální účinnosti užití energie pro splnění nároku na podporu podle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích, tak způsob stanovení účinnosti užití energie ve výrobnách elektřiny, výrobnách tepla nebo v kombinované výrobě elektřiny a tepla, a to v jeho jednotlivých přílohách. Jelikož se u odpůrce jedná o výrobu energie (KVET) v parním turbosoustrojí, je třeba pro dané účely použít v souladu s ustanovením § 4 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 441/2012 Sb., ze kterého se podává, že: „*Minimální účinnost výroby elektřiny a tepla ... v parní protitlaké turbíně a v kondenzační odběrové turbíně je uvedena v příloze č. 18 k této vyhlášce*“, přílohu č. 18, a to písm. b), které se přímo (rovněž dle svého názvu) vztahuje na kombinovanou výrobu elektřiny a tepla v parním turbosoustrojí. Jelikož odpůrce vyrábí energii z biomasy ve výrobně se jmenovitým příkonem do 50 MW (s elektrickým výkonem menším než 6 MW), kdy se jedná o kondenzační odběrovou parní turbínu, je pro účely podpory minimální účinnost užití energie vymezena v příloze č. 18 ve výši 44 %. Konečně o této položce není mezi navrhovatelem a odpůrcem sporu. Sporným však zůstává, jaká příloha resp. její část určuje pro potřeby odpůrce samotnou účinnost užití energie při výrobě elektřiny a tepla. Na základě ustanovení § 4 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 441/2012 Sb., která stanoví, že: „*Účinnost užití energie při výrobě elektřiny a tepla ... v parní protitlaké turbíně nebo v kondenzační odběrové turbíně se účinnost výroby energie stanoví postupem podle přílohy č. 4 k této vyhlášce*“, se tedy účinnost užití energie při výrobě elektřiny a tepla v parní protitlaké turbíně nebo v kondenzační odběrové turbíně stanoví postupem podle přílohy č. 4 stejné vyhlášky. Vzorce uvedené v písm. a) této přílohy platí pro výpočet a porovnání účinnosti a měrné spotřeby energie při výrobě elektřiny a při kombinované výrobě elektřiny a tepla ve výrobně se jmenovitým tepelným příkonem do 50 MW a v části b) při výrobě elektřiny a při kombinované výrobě elektřiny a tepla ve výrobně se jmenovitým tepelným příkonem nad 50 MW. Je tedy zřejmé, že navrhovatel bude pro své účely s ohledem na příkon jeho výroby využívat písm. a) citované přílohy.*

Jak již bylo uvedeno, navrhovatel použil pro svůj výpočet konkrétně odst. 3 písm. a) přílohy č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb., který stanoví vzorec pro účinnost výroby energie v parním turbosoustrojí s protitlakou nebo kondenzační odběrovou turbínou jako poměr fyzikálního ekvivalentu vyrobené elektřiny měřené na svorkách generátoru a užitečného tepla dodaného z výroby k energii paliva spotřebovaného na jejich výrobu za stejnou dobu. Výsledek pak porovnával s již výše zmíněnou přílohou č. 18, čímž dle tohoto vyhodnocení minimální účinnosti dosáhl. Takovýto postup však dle názoru Energetického regulačního

úřadu není správný, neboť dle jeho názoru v případě navrhovatele mělo dojít k výpočtu účinnosti užití energie dle odst. 2 písm. a) přílohy č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb., kdy výsledná hodnota měla být porovnávána s přílohou č. 18 písm. b) stejné vyhlášky. Ze systematiky jednotlivých příloh je jednoznačně patrný vztah mezi přílohou č. 4 písm. a) odst. 2 a přílohou č. 18 písm. b). Příloha č. 18 v písm. b) stanoví minimální účinnost užití výroby energie pro kombinovanou výrobu elektřiny a tepla v parním turbosoustrojí, kdy se jedná o podmínky, které splňuje navrhovatel. Přestože se tato část přílohy vztahuje na KVET zjišťují se pro účely minimální účinnosti pouze hodnoty účinnosti výroby elektřiny (η_{el}), tedy hodnoty účinnosti výroby tepla (η_{et}) nejsou pro danou tabulku relevantní. Tato skutečnost však neznamená, že by se jednalo o jakousi nesrovnalost či rozpor v právním předpise, který by mohl vyvolávat značnou zmatečnost a nejistotu výkladu, jak se domnívá navrhovatel. Naopak Energetický regulační úřad považuje tento výklad za zcela logický, neboť když se v příloze č. 18 promítají pouze hodnoty η_{el} , je potom zcela nepochybné, že samotnou účinnost výroby energie je nutno určit pouze z přílohy č. 4 písm. a) odst. 2, jež stanoví také toliko hodnoty η_{el} v parním turbosoustrojí s protitlakou nebo kondenzační odběrovou turbínou. Oproti tomu dle odst. 3 písm. a) přílohy č. 4 dochází k výpočtu účinnosti výroby energie, kdy jsou zjišťovány hodnoty η_{et} , avšak tato hodnota se v rámci přílohy č. 18 vůbec nedosazuje, a proto je jasné, že hodnotu η_{et} není možno do tabulky dosazovat. Energetický regulační důvod nevidí žádné opodstatnění pro postup, dle kterého by se za hodnoty η_{el} měla doplňovat hodnota η_{et} , právě naopak se takový výklad jeví až absurdní. Nelze v tomto ohledu rovněž souhlasit s tvrzením navrhovatele, že jazykový výklad dané vyhlášky v kombinaci s výkladem zákona není vůbec použitelný, když tento by nás dle jeho mínění pravděpodobně dovedl k situaci, že pokud v příloze č. 18 není hodnota η_{et} , není možno žádat o podporu tepla vůbec, což je v rozporu se zákonem, a je tudíž třeba hledat jiný výklad zákona. Dle mínění Energetického regulačního úřadu z citované přílohy naprosto jednoznačně vyplývá, jak také je uvedeno v jejím názvu, že se tato použije pro kombinovanou výrobu elektřiny a tepla, kdy okolnost, že mezi vstupní hodnoty, dle kterých se určuje minimální účinnost výroby energie v parním turbosoustrojí, nepatří hodnota η_{et} , v žádném případě neznamená, že by nemohla být čerpána také podpora na výrobu tepla, pouze se tato hodnota pro tento účel nezapočítává. Jak již bylo zmíněno, je dle přílohy č. 18 písm. b) tento údaj ovšem zcela nepodstatný, z čehož je možno dospět pouze k jedinému závěru, tedy že odst. 3 písm. a) přílohy č. 4 nelze pro účely navrhovatele vůbec využít, neboť takovýmto postupem by došlo k získání informací, které nejsou určující a mohou vést k mylným výsledkům. K tomuto ostatně došlo ze strany navrhovatele, který použitím nesprávné části přílohy č. 4 a jejím porovnáním s přílohou č. 18 dospěl k výsledkům, které následně poskytoval odpůrci, který z těchto poté vycházel při poskytování podpory ve smyslu ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích, kdy ovšem na tuto nebyl v požadovaném rozsahu nárok. Současně lze uzavřít, že je sice pravdou, že ve výrobně navrhovatele při kombinované výrobě vzniká elektřina i teplo, avšak zákonodárce jednoznačně stanovil, že vstupní hodnotou pro procentuální určení minimální účinnosti výroby energie (KVET) v parním turbosoustrojí bude toliko účinnost výroby elektřiny, tedy hodnota η_{el} . Přestože se toto může jevit navrhovateli jako nesprávné, neboť při započítávání pouze η_{el} může v jeho případě dojít ke zjištění nižších hodnot minimální účinnosti apod., jedná se o princip, který vymezil pro účely výplaty podpory sám zákonodárce, a nelze tudíž za uplatnění zásady legality použít jiný výklad právních předpisů, byť by byl pro navrhovatele

příznivější.

Energetický regulační úřad má tak za to, že interpretaci navrhovatele nelze považovat s ohledem na výše uvedené v souladu s právními předpisy, neboť výkladem vyhlášky č. 441/2012 Sb., lze dospět k jednoznačnému závěru, že navrhovatel nepostupoval při svých výpočtech správně, čímž si nárokoval podporu ve výši, která mu ovšem nepříslušela. V předmětném období navrhovatel dle řádně provedeného výpočtu na základě přílohy č. 4 písm. a) odst. 2 vyhlášky č. 441/2012 Sb. by prokazatelně nedosahoval hodnoty minimální účinnosti užití energie při KVET, resp. minimální účinnosti výroby elektřiny v parním turbosoustrojí s kondenzační odběrovou turbínou dle přílohy č. 18 písm. b) citované vyhlášky ve výši 44 %, kdy bylo zjištěno, že dle vypočtených údajů příslušela navrhovateli toliko podpora pouze na teplo nepocházející z KVET, tedy na teplo pocházející z kotlů, kde bylo dosahováno minimální účinnosti výroby tepelné energie zjištěné na základě ustanovení § 2 odst. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb. podle její přílohy č. 15 stanovící v písm. b) minimální účinnost výroby tepelné energie pro palivové kotle z obnovitelných zdrojů energie. Nárok na podporu tak dle příslušných výpočtů vznikl pouze na množství 3.841,21 GJ, kdy v tomto smyslu je možno vyjít ze závěrů kontrolního orgánu, neboť v tomto ohledu nedošlo ze strany navrhovatele k jeho zpochybnění, když tento napadal výklad, resp. použití dotčených ustanovení, nikoli samotné výpočty, zjištěné hodnoty apod. Navrhovatel tímto při špatné aplikaci vyhlášky č. 441/2012 Sb., kdy pro tento spor není rozhodné, zda tak bylo učiněno omylem či úmyslně, nesprávně vykazoval množství energie, v důsledku čehož nesplnil podmínky nezbytné pro nárok na provozní podporu tepla dle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích. V tomto ohledu je možno konstatovat, že navrhovateli byla v předmětné době podpora vyplacena ve výši, která mu nenáležela.

Z výše uvedeného je zřejmé, že pro samotné posouzení existence pohledávky bylo nutno zabývat se právním posouzením otázky, zda navrhovatel správně vypočítal množství hodnoty nezbytné pro nárok na podporu. V tomto ohledu Energetický regulační úřad vyšel ze závěrů, které byly učiněny Státní energetickou inspekcí, tedy jiným správním orgánem, v jehož kompetenci bylo v dané době provádění kontrol v kombinovaných výrobních elektřiny a tepla v souvislosti s čerpáním podpory na výrobu tepla z obnovitelných zdrojů energie, což je možné, jak ostatně také konstatovala Rada Energetického regulačního úřadu v rozhodnutí o rozkladu. V této souvislosti pak Energetický regulační úřad provedl vlastní odborné posouzení, kdy dospěl k totožnému závěru jako Státní energetická inspekce, tedy že ze strany navrhovatele byly provedeny nesprávné výpočty, resp. byla použita nesprávná ustanovení příslušného prováděcího předpisu. K tomuto dále Energetický regulační úřad doplňuje, že jako ústřední správní úřad pro oblast energetiky je vybaven dostatečným odborným aparátem, kdy tedy jeho zaměstnanci jsou s ohledem na své profesní zaměření a znalosti schopni sami posoudit výpočty učiněné navrhovatelem, zda tedy tento plnil požadovanou minimální účinnost užití energie, resp. plnil v rozhodné době podmínky dle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích. V průběhu tohoto řízení tak Energetický regulační úřad sám provedl analýzu dotčených ustanovení právních předpisů, resp. především odst. 2 a 3 písm. a) přílohy č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb., jejichž výklad představoval jádro sporu, kdy má za to, že jako ústřední správní orgán pro oblast energetiky má k dispozici zaměstnance, kteří jako úřední osoby jsou nadány dostatečnými odbornými

znalostmi pro posouzení předmětné věci, a proto nebylo nezbytné ustanovit znalce pro vypracování znaleckého posudku. V tomto ohledu pak Energetický regulační úřad musí konstatovat, že se jeho interpretace liší od výkladu navrhovatele, kdy neshledal jeho argumentaci odůvodňující jeho postup při výpočtu minimální účinnosti výroby energie za dostatečnou. Co se potom týče zpochybnění závěrů protokolu Státní energetické inspekce navrhovatelem, lze shrnout, že tento souhlasí s provedenými výpočty, zadanými hodnotami apod., jen se jeho interpretace právního předpisu rozchází s právním výkladem předloženým kontrolním správním orgánem, kdy v podstatě odůvodnění navrhovatele bylo postaveno na shodných tvrzeních jako v tomto správním řízení, tedy především že pro účely navrhovatele bylo třeba využít výpočet dle odst. 3 písm. a) přílohy č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb., resp. že předmětná prováděcí vyhláška je nejednoznačná. Navrhovatel tedy opět předložil pouze svůj subjektivní názor na danou věc, který ovšem nebyl z jeho strany podložen žádnými relevantními důkazy a tvrzeními, ostatně jako v tomto sporném správním řízení. Tomu také odpovídá fakt, že Státní energetická inspekce nepřehodnotila v rámci podaných námitek svůj názor na výklad vyhlášky č. 441/2012 Sb. pro zjišťování údajů nezbytných při uplatňování nároku na podporu navrhovatelem. Tato skutečnost však není pro daný spor vůbec rozhodná, neboť Energetický regulační úřad si v rámci rozhodování na základě předložených podkladů sám učinil úsudek o aplikaci a interpretaci ustanovení právních předpisů vztahujících se k předmětu tohoto sporu.

Jak již bylo zmíněno výše, sporná otázka týkající se částky, která byla předmětem započtení, byla vymezena zcela jednoznačně, kdy je možno doplnit, že ze strany Energetického regulačního úřadu nebylo třeba provádět žádná další složitá skutková zjištění, nýbrž k jejímu zodpovězení bylo třeba toliko provést výklad příslušných právních norem. V tomto ohledu je patrné, že posouzení existence pohledávky odpůrce, která vznikla ode dne 1. ledna 2014 (stejně tak ovšem pro pohledávku vzniklou v roce 2013), a její výše nebylo obtížně dokazatelné a nemělo za důsledek nepřiměřené prodlužování sporu na úkor navrhovatelovy hlavní pohledávky, a bylo by možno tak vyslovit závěr o způsobilosti této pohledávky k započtení. Dále je možno v souvislosti s atributy určitosti a jistoty pohledávek upozornit na konexitu obou pohledávek, tedy na jejich provázanost. I když vzájemná provázanost pohledávek není v právním řádu v souvislosti s institutem započtení výslovně řešena, lze teologickým výkladem dospět k závěru, že s ohledem na střet zájmu obou stran, je nezbytné také tuto otázku posuzovat. Obdobně se vyjadřuje rovněž již výše zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 1. října 2018, sp. zn. 28 Cdo 5711/2017, prostřednictvím kterého bylo vysloveno, že: *„Nadto lze usuzovat, že je dovození nekompensability protipohledávky v rámci civilního procesu méně často přiléhavé tam, kde započítávaná pohledávka vyvstává ze stejného právního vztahu jako pohledávka uplatněná žalobou...“* Jelikož obě pohledávky se v tomto konkrétním případě týkají stejného právního vztahu, v rámci kterého dochází k poskytování podpory, lze mít opět za to, že započtení by nemělo nepřiměřeně zasahovat do zájmů věřitele hlavní pohledávky, a je tedy toto přípustné ve chvíli, když nebyl prokázán opak. Současně je zřejmé, že námitku započtení odpůrce je nezbytné vyhodnotit ne jako protinávrh, nýbrž jako jeho procesní obranu, v důsledku čehož je nutné posoudit obě namítané pohledávky, neboť způsobilost pohledávky k započtení, tedy provedení započtení v souladu s právními předpisy, může znamenat, že pohledávka

navrhovatele zanikla, resp. může vést k samotnému zamítnutí jeho návrhu.

Zároveň Energetický regulační úřad dále uvádí, že okolnost vzájemného započtení včetně specifikace jednotlivých pohledávek byla řešena mezi spornými stranami i následně, a to také v průběhu sporného správního řízení, kdy žádná ze stran sporu nikdy nevznesla námitku týkající se neurčitosti předmětných pohledávek, resp. je patrné, že oběma účastníkům řízení bylo od počátku zřejmé, o jaké pohledávky se výslovně jedná, z jakého právního vztahu tyto vyplývají, resp. že by tyto mohly být za jiných okolností předmětem. Navrhovatel toliko nesouhlasil s tím, že by odpůrce mohl být s ohledem na své postavení v oblasti administrace podpory a zákonné povinnosti operátora trhu subjektem oprávněným institutu započtení pohledávek využít, což je ovšem námitka, která byla Radou Energetického regulačního úřadu v rozhodnutí ze dne 3. září 2019 pod č. j. 04672-27/2018-ERU vyvrácena.

Ve vztahu k možnosti využít v tomto konkrétním případě institutu započtení, je rovněž nutno zabývat se otázkou, zda takovýto postup odpůrce byl v souladu s dobrými mravy. Shodný názor k tomuto zaujímá také Rada Energetického regulačního úřadu ve svém rozhodnutí ze dne 3. září 2019 pod č. j. 04672-27/2018-ERU, v rámci kterého se vyslovila v tom smyslu, že odepřít ochranu právu na zánik dluhu započtením by bylo možno toliko za situace, bylo-li by shledáno, že postup odpůrce byl v rozporu s dobrými mravy, kdy současně bylo odkázáno na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 19. června 2018, sp. zn. 23 Cdo 3619/2017. Dle tohoto potom platí, že: „*Požadavek věřitele dosáhnout zániku dluhu započtením podle § 580 a násl. obč. zák. nelze zásadně považovat za výkon práva v rozporu s dobrými mravy, a to samozřejmě ani v situaci, kdy existence dluhu je mezi účastníky řízení sporná a je o ní rozhodováno soudem. Odepřít soudní ochranu tomuto právu lze např. tehdy, jestliže by byl uvedený institut zneužíván k poškození dlužníka nebo vzhledem k jiným okolnostem či poměrům účastníků by vedl k nepřiměřeným důsledkům.*“

Pakliže uplatnění započtení není možno bez dalšího považovat za rozpor s dobrými mravy, i když se např. jedná o spornou pohledávku, zabýval se Energetický regulační úřad dále tím, zda využití institutu započtení v tomto konkrétním případě mohlo znamenat určité zneužití v neprospěch navrhovatele, popř. vedlo k nějakým nepřiměřeným důsledkům. K tomuto Energetický regulační úřad doplňuje, že lze souhlasit s odpůrcem, že podpora výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů představuje poskytování tzv. veřejné podpory a nelze proto určité veřejnoprávní aspekty dané problematiky popřít, avšak je nutno dále upozornit na skutečnost, že zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, nicméně již několikrát v rámci svých usnesení (blíže viz např. v usnesení č. j. Konf 93/2011-9 ze dne 20. března 2012) konstatoval, že spory rozhodované Energetickým regulačním úřadem týkající se podpory obnovitelných zdrojů jsou spory z obchodních, tj. soukromoprávních vztahů. Zvláštní senát také uvedl, že třebaže poskytování podpory představuje subvenční veřejnoprávní zásah, z hlediska metody právní regulace je podstatou právních vztahů rovné, tj. nevrchnostenské postavení dotčených subjektů. Ačkoliv tedy operátor trhu vykonává určité povinnosti spojené s poskytováním veřejné podpory, z hlediska metody právní regulace se v případě jeho vztahu s výrobcí elektřiny stále jedná o závazkový vztah rovných subjektů soukromoprávního charakteru, jehož podstatou je výroba elektřiny, která je prodávána jinému subjektu, jehož postavení není vrchnostenské. Právní předpisy stanoví kogentním způsobem určité povinnosti (např. povinný

výkup) a stanoví výši protiplnění, kterou výrobci dostávají, přičemž z hlediska způsobu financování se jedná o veřejnou podporu. Avšak převažující rysy vztahu mezi výrobcem a subjekty, které mu poskytují za vyrobenou elektřinu protiplnění, jsou soukromoprávní, jak reflektovaly v judikatuře i správní soudy.

Z výše uvedeného vyplývá, že výplata podpory probíhá na soukromoprávním základě a stejně je potřeba nahlížet i na povinnosti s tím spojené, resp. na povahu obou zúčastněných subjektů. Jestliže by tedy bylo v jiných soukromoprávních vztazích, kdy by mezi dvěma subjekty vznikly dvě vzájemné pohledávky ze stejného právního běžně akceptováno započtení, není důvodné, aby tomu tak nebylo také v tomto případě. Nelze dále shledat, že by započtení bylo ze strany odpůrce zneužito, kdy naopak je možno zhodnotit, že tento postupoval s péčí řádného hospodáře. V situaci, kdy operátor trhu, resp. odpůrce, má poznatky o tom, že výplata podpory nenáleží, je jeho povinností učinit patřičné kroky, aby nedocházelo z jeho strany k neoprávněnému hospodaření s veřejnými prostředky, které mu byly svěřeny k výplatě podpory, resp. k neoprávněnému vyplácení podpory, což se uplatněním započtení z jeho strany stalo. Odpůrce je povinen v otázce evidence a výplaty podpory postupovat opatrně, což je dáno především skutečností, že nakládá při výplatě provozní podpory s veřejnými prostředky. Energetický regulační úřad k otázce, zda odpůrce je oprávněn hodnotit nárok na podporu, konstatuje, že odpůrce je povinen jako operátor trhu hradit výrobcům zelený bonus na základě ustanovení § 20a odst. 4 písm. u) energetického zákona, resp. dle ustanovení § 9 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích. Podpora je přitom poskytována z veřejných zdrojů prostřednictvím operátora trhu, kdy podstata výplaty podpory má povahu naplňování veřejného zájmu, tedy veřejného práva, kdy odpůrce nemá vrchnostenské postavení při vyplácení podpory, rozhoduje tudíž jako subjekt soukromého práva, tj. především s péčí řádného hospodáře. V situaci, kdy operátor trhu, resp. odpůrce má poznatky o tom, že výplata podpory nenáleží, je jeho povinností učinit patřičné kroky, aby nedocházelo z jeho strany k neoprávněnému hospodaření s veřejnými prostředky, resp. k neoprávněnému vyplácení.

Současně není možno vysledovat žádný nepřiměřený důsledek pro navrhovatele. I když tomuto fakticky nebyla vyplacena podpora, která mu v roce 2016 náležela, započtením došlo ve své podstatě k narovnání situace, která vznikla, když navrhovatel neoprávněně čerpal podporu za období celého roku 2013 a 2014. Lze souhlasit s tvrzením Rady Energetického regulačního úřadu v rozhodnutí ze dne 3. září 2019 pod č. j. 04672-27/2018-ERU, že příhodnější by jistě bylo, aby odpůrce spíše inicioval řízení o vydání bezdůvodného obohacení či návrh na určení, že v minulosti nebyly splněny podmínky pro vznik nároku na podporu, což by lépe vyřešilo faktickou spornou otázku mezi účastníky řízení, zda byla v roce 2013 a 2014 podpora vyplacena oprávněně či neoprávněně. Avšak v postupu, který zvolil odpůrce, není možno dle mínění Energetického regulačního úřadu shledat rozpor s dobrými mravy, a to přesto že je třeba vnímat silnější právní pozici odpůrce jakožto subjektu plnění funkce administrace výplaty veřejné podpory. S tímto se ovšem pojí jednak větší míra možnosti odpůrce do právních vztahů s výrobcem zasáhnout (rozhodnout, zda jim veřejnou podporu vyplatí či nikoliv), ale na straně druhé i vyšší míra odpovědnosti za takové jednání. Odpůrce tak má jakožto subjekt soukromoprávního závazkového vztahu možnost odmítnout jeho plnění (neuhradit podporu, resp. provést započtení), ale musí počítat s nesením právních

následků v případě, že jeho postup nebude v souladu s právními předpisy (úroky z prodlení, náhrada škody apod.).

Ve vztahu k uplatnění dobré víry, je dále rovněž možno odkázat na vyjádření navrhovatele, který argumentoval tím, že postupoval se zaběhlou praxí a v dobré víře, že vykazuje u odpůrce hodnoty správné a pravdivé, a že mu na základě jím vykázaných hodnot byla vyplácena podpora řádně. K tomuto Energetický regulační úřad konstatuje, že navrhovatel jen nesprávně a ve svůj prospěch zaměňuje pojem „neznalost zákona“ za pojem „dobrá víra“, ač ten znamená něco úplně jiného, než to, že navrhovatel nebyl pečlivý a svědomitý při zjišťování účinnosti dle vyhlášky č. 441/2012 Sb. Jestliže navrhovatel nevěděl, jakým způsobem má při uplatňování nároku na podporu postupovat, nemůže jít o omluvitelný omyl. V daném případě není možno se ze strany navrhovatele dovolávat dobré víry či neznalosti zákona, neboť tento si mohl, resp. musel být vědom, že výpočtem dle odst. 3 písm. a) přílohy č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb. vážným způsobem poruší předpisy na úseku poskytování podpory při výrobě energie z podporovaných zdrojů. Za takovéto situace byl dle názoru Energetického regulačního úřadu odpůrce jako řádný hospodář zcela oprávněn hájit své zájmy, tedy to aby neoprávněně vyplacená podpora byla vrácena. Zároveň je možno s odkazem na komunikaci mezi navrhovatelem a odpůrcem a iniciovaná správní sporná řízení před Energetickým regulačním úřadem ze strany navrhovatele i odpůrce týkající se této věci zhodnotit, že navrhovatel neměl v úmyslu dobrovolně neoprávněně vyplacenou podporu vrátit. V tomto ohledu je potom nutno závěrem upozornit na skutečnost, že navrhovatel uplatňuje prostřednictvím svého návrhu mj. také nárok na úhradu úroků z prodlení, přičemž ve vztahu k posouzení toho, zda se v případě výplaty podpory jedná o soukromoprávní či veřejnoprávní vztahy a zda tedy mají sporné strany právo na využití typických soukromoprávních institutů, tak navrhovatel pouze účelově využívá argumenty podle toho, o jaký nárok se jedná.

Energetický regulační úřad na tomto místě rovněž poukazuje na namítanou možnost aplikace ustanovení § 51 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích. Dle tohoto ustanovení platí, že: *„Došlo-li k čerpání podpory elektřiny nebo provozní podpory tepla v souvislosti se spácháním přestupku podle tohoto zákona ze strany výrobce, výrobce elektřiny z decentralní výroby elektřiny nebo výrobce tepla (dále jen „neoprávněně čerpání podpory“), Úřad z moci úřední rozhodne o neoprávněném čerpání podpory a stanoví jeho rozsah podle doby trvání neoprávněného čerpání podpory. Výrobce, výrobce elektřiny z decentralní výroby elektřiny nebo výrobce tepla je povinen neoprávněně čerpanou podporu uhradit nejpozději do 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí Úřadu o neoprávněném čerpání podpory do státního rozpočtu. Výrobce, výrobce elektřiny z decentralní výroby elektřiny nebo výrobce tepla je zároveň povinen uhradit penále za neoprávněně čerpání podpory ve výši 0,1 % denně z částky rovnající se neoprávněně čerpané podpoře za dobu, kdy výrobce, výrobce elektřiny z decentralní výroby elektřiny nebo výrobce tepla podporu elektřiny, podporu decentralní výroby elektřiny nebo provozní podporu tepla neoprávněně čerpal do doby, kdy ji uhradil do státního rozpočtu, maximálně však do výše neoprávněného čerpání podpory.“* Z výše uvedeného vyplývá, že v případě je-li podpora čerpána neoprávněně z toho důvodu, že byl v dané souvislosti spáchán přestupek podle zákona o podporovaných zdrojích, pak Energetický regulační úřad autoritativně rozhodne o neoprávněném čerpání podpory, kdy

na tomto základě je potom výrobce povinen takovou podporu vrátit. Byl-li by tedy jednáním navrhovatele spáchán přestupek, pak by Energetický regulační úřad na základě zjištění této skutečnosti, např. prostřednictvím oznámení odpůrce či Státní energetické inspekce apod., vydal příslušné rozhodnutí, kde by stanovil výši částky, kterou by byl povinen navrhovatel vrátit, včetně penále, tedy odpůrce by již nadále neměl důvodu provést předmětné započtení, neboť navrhovateli by již byla stanovena zákonná povinnost k vrácení neoprávněně čerpané podpory v rámci správního řízení vedeného z moci úřední. Tohoto postupu ovšem nemohlo být dle mínění Energetického regulačního úřadu využito, neboť je zřejmé, že jednáním odpůrce nebyl spáchán přestupek, když ustanovení § 49 zákona o podporovaných zdrojích, které jako jediné upravuje přestupky právnických a podnikajících fyzických osob v souvislosti s porušením či nesplněním některé povinnosti vyplývající ze zákona o podporovaných zdrojích, nestanoví, resp. ve znění účinném a platném pro rozhodné období roku 2013 a 2014 tento právní předpis nestanovil, že by skutečnost, kdy dojde k nesprávně předaným hodnotám v souvislosti s nesprávně provedeným výpočtem ve vztahu k minimální účinnosti dle vyhlášky č. 441/2012 Sb., měla za důsledek spáchání přestupku. Jednáním navrhovatele v rozhodné době tudíž nedošlo k naplnění žádné skutkové podstaty přestupku upravené v ustanovení § 49 zákona o podporovaných zdrojích v roce 2013, resp. 2014. Obdobně se k tomuto vyjadřuje také Státní energetická inspekce ve svém protokolu, resp. jeho dodatku, jako orgán v době porušení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích kompetentní k rozhodování o přestupcích dle zákona o podporovaných zdrojích. Také navrhovatel a odpůrce jsou zajedno v tom, že přestupek ze strany navrhovatele nebyl spáchán. K tomuto Energetický regulační úřad dále podotýká, že jestliže nemohlo být využito postupu dle ustanovení § 51 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích, jak již bylo uvedeno výše, je nutno přisvědčit námitce odpůrce, že i když se nejedná o přestupek, měl by navrhovatel při zjištění o neoprávněnosti podpory tuto jistě vrátit, když jistě nebylo úmyslem zákonodárce, aby v případě zjištění, že sice byla podpora vyplacena neoprávněně, avšak nebyl v této souvislosti spáchán přestupek dle zákona o podporovaných zdrojích, je nárok na podporu a její výplatu zachován.

Závěrem je tak možno shrnout, že obě strany sporu jsou ve vzájemném konsensu, že navrhovatel splnil podmínky pro vyplacení podpory za období ode dne 1. července až dne 30. září 2016, kdy ovšem odpůrce jako subjekt povinný k vyplacení podpory tuto svou povinnost dle svého tvrzení splnil prostřednictvím uplatnění institutu započtení. Ve vztahu k uvedenému bylo ovšem bezpochyby doloženo, že navrhovatel za období od 1. ledna 2013 do 31. prosince 2014 nárokoval u odpůrce podporu za množství 108.933 GJ tepla, přičemž mu dle správně provedených výpočtů příslušela podpora pouze za množství 3.841,24 GJ. Neoprávněně vykázané množství tepelné energie tudíž činilo 105.091,76 GJ, čemuž odpovídá neoprávněně čerpání podpory ve výši 5.254.588 Kč. Navrhovatel tímto při špatné aplikaci vyhlášky č. 441/2012 Sb., nesprávně vykazoval množství energie, v důsledku čehož nesplnil za dané období podmínky nezbytné pro nárok na provozní podporu tepla dle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích. V důsledku tohoto mu pak byla předmětná podpora vyplacena ve výši, která mu nenáležela, a proto na jeho straně vznikl vůči odpůrci dluh, který tento jednostranně započtl ve vztahu k podpoře, která měla být z jeho strany navrhovateli vyplacena, kdy k tomuto byly naplněny předpoklady stanovené zákonem, kdy zejména obě pohledávky byly způsobilé k započtení a současně nebyl takovýto postup shledán v rozporu

s dobrými mravy. Jelikož navrhovatel nesouhlasí se způsobem splnění povinnosti ze strany odpůrce, nezbyvá Energetickému regulačnímu úřadu rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tedy o zamítnutí návrhu. Jak vyplývá z rozhodnutí o rozkladu, navrhovatel byl upozorněn na možné způsoby formulace svého petitu a na toto potom navazující důsledky. V rozhodnutí o rozkladu bylo mj. zmíněno, že domáhal-li by se navrhovatel splnění peněžité povinnosti, která by byla představována částí nároku podpory výroby za rok 2016, bylo by nutno dospět k závěru, že tento nárok není sporný (pouze způsob jeho splnění), a proto by bylo na místě návrh zamítnout.

III.

Náklady řízení a úroky z prodlení

Navrhovatel zároveň požadoval, aby mu byly vedle částky 5.254.588 Kč přiznány také úroky z prodlení z této částky ode dne 8. prosince 2016 do zaplacení podle ustanovení § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku a veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a dále náklady spojené s uplatněním pohledávky podle ustanovení § 3 výše citovaného nařízení vlády ve výši 1.200 Kč, a to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Podle ustanovení § 141 odst. 11 správního řádu platí, že *„Ve sporném řízení přiznává správní orgán účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, může správní orgán náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu správní orgán přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze správního orgánu.“* V daném případě nebylo návrhu vůbec vyhověno, navrhovatel tak nedosáhl ani částečného úspěchu ve věci, a proto není možno aplikovat první větu citovaného ustanovení a náhradu nákladů přiznat. Současně nebyly dle návrhu přiznány navrhovateli úroky z prodlení, když je zřejmé, že tyto jsou jako příslušenství pohledávky akcesorickou pohledávkou, jejíž vznik je vždy závislý na vzniku vlastní pohledávky (jistiny). Jestliže tedy nebyla jistina navrhovateli přiznána, není možno rovněž vyhovět návrhu na úhradu úroků z prodlení.

IV.

Závěr

Podle ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu platí, že: *„Ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.“* Z charakteru sporných řízení tudíž vyplývá, že důkazní břemeno není možno

přenášet na správní orgán, neboť v tomto řízení platí speciální úprava dokazování obdobně jako u sporů vedených před soudními orgány, kdy se neuplatní plně zásada materiální pravdy ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Řízení dle ustanovení § 141 správního řádu, tedy sporné správní řízení, není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž břemeno důkazní ve smyslu procesní odpovědnosti za prokázání tvrzených skutečností spočívá na navrhovateli. Sporné řízení je tak ovládáno zejména zásadou dispoziční, přičemž hlavní odpovědnost za zjištění skutkového stavu leží na všech účastnících sporného řízení, kteří mají určité procesní povinnosti, především v podobě tzv. břemena tvrzení a již výše zmíněného břemena důkazního.

V průběhu řízení byly provedeny důkazy listinami předloženými ze strany navrhovatele i odpůrce (blíže viz výše), a to zejména Protokolem č. 031301615 ze dne 3. června 2015, Vyřízením námitek kontrolované osoby ze dne 11. srpna 2015, Dodatkem č. 1 k protokolu č. 031301615 ze dne 11. srpna 2015, Výpisem z provedené kontroly protokolu č. 031301615 ze dne 18. prosince 2015, sdělením Státní energetické inspekce ze dne 3. března 2016, emailovou komunikací s [REDAKCE] výpisy z účtu navrhovatele, písemnými sděleními o provedeném zápočtu vzájemných pohledávek a jednotlivými vyjádřeními navrhovatele i odpůrce včetně poskytnutých příloh, kdy současně bylo dle návrhu vycházeno ze správního spisu vedeného pod sp. zn. SLS-04822/2016-ERU. Energetický regulační úřad vzal za svá skutková zjištění také shodná tvrzení účastníků řízení. Podklady shromážděné v rámci tohoto správního řízení tak Energetický regulační úřad považuje za postačující pro zjištění stavu věci. Přestože bylo současně požadováno, aby byly provedeny další důkazy, kdy odpůrce konkrétně navrhoval, aby byla vyžádána zpráva Státní energetické inspekce k následnému posouzení, zda jsou její závěry uvedené v protokolu a souvisejících písemnostech správné s ohledem na rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu, č. j. 048822-20/2016-ERU, ze dne 21. září 2016, nedošlo ze strany Energetického regulačního úřadu k jejich provedení, neboť stávající podklady byly shledány jako naprosto dostačující, resp. navržené důkazy by s ohledem na uplatněný petit dle Energetického regulačního úřadu nepřinesly ve věci žádná nová zjištění relevantní pro daný spor.

Energetický regulační úřad hodnotil předložené podklady, zejména důkazy, podle své úvahy, přičemž bylo přihlíženo ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Zároveň se Energetický regulační úřad domnívá, že se dostatečně vypořádal se závěry vyplývajícími pro něj z rozhodnutí o rozkladu. Energetický regulační úřad v rámci nového projednání v souladu s rozhodnutím o rozkladu přesněji definoval vymezení předmětu sporného řízení, kdy bylo v tomto ohledu z jeho strany postupováno ve smyslu ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Jestliže Energetický regulační úřad při novém projednání dále již plně nerespektoval právní názor druhoinstančního správního orgánu, bylo tak učiněno zejména s ohledem na novou praxi Energetického regulačního úřadu, resp. odlišné závěry, které byly učiněny v rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 3. září 2019, č. j. 04672-27/2018-ERU, v rámci kterého byl mj. vysloven závěr o již překonané argumentaci uvedené v rozhodnutí o rozkladu, a to zejména ve vztahu k nově vznikající judikatuře v oblasti započtení dle nového občanského zákoníku. V tomto smyslu je možno

konstatovat, že prvoinstanční správní orgán se opětovně v rámci své kompetence zabýval otázkou započtení, obdobně jako při svém posouzení v rámci prvního rozhodnutí v této věci, které bylo zrušeno rozhodnutím o rozkladu právě také z důvodu nemožnosti zabývat se otázkou započtení, kdy ovšem došlo z jeho strany k určitému doplnění ve smyslu již několikrát citovaného rozhodnutí o rozkladu č. j. 04672-27/2018-ERU, resp. v souladu s aktuální judikaturou.

Energetický regulační úřad má tudíž za dostatečně prokázané, že ze strany navrhovatele nebyly splněny podmínky nezbytné pro vydání rozhodnutí, v rámci kterého by byla stanovena povinnost k úhradě peněžitého plnění v částce ve výši 5.254.588 Kč za období ode dne 1. července až dne 30. září 2016, tedy že by odpůrci bylo možno uložit povinnost navrhovateli tuto částku zaplatit, když je jednoznačně zřejmé, že mezi spornými stranami došlo k vzájemnému vypořádání pohledávek započtením.

Podle ustanovení § 141 odst. 7 správního řádu platí, že rozhodnutím ve sporném řízení správní orgán návrhu zcela, popřípadě zčásti vyhoví, anebo jej zamítne, popřípadě ve zbylé části zamítne. Energetický regulační úřad s ohledem na odůvodnění tohoto rozhodnutí rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

P o u č e n í o o p r a v n ě m p r o s t ř e d k u :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad k Radě Energetického regulačního úřadu do 15 dnů od jeho doručení, a to jeho podáním Energetickému regulačnímu úřadu.

Lhůta pro podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí. Podaný rozklad má odkladný účinek.

Mgr. Zuzana Altmannová
oprávněná úřední osoba
oddělení schvalovacích řízení

Rozdělovník:
společnost Energetické centrum, s. r. o.
společnost OTE, a. s.